

Δεν έπρεπε
Παπατρέχα Βιργινία

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θέατρο Πορεία

Τμήμα Εξειδίκευσης

Αθήνα, 2022

Η Παπατρέχα Βιργινία γεννήθηκε και κατοικεί στην Αθήνα, εργάζεται στο Υπουργείο Πολιτισμού. Σπούδασε Μηχανολογία και Γερμανική Φιλολογία και κατέχει και στους δυο τομείς μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών. Ασχολείται με τη συγγραφή, τη μετάφραση και τη διδασκαλία. Λατρεύει το θέατρο.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6976612556

Email: virgo.pap@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Ιούνιος 2022) με εισηγητή τον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Δεν έπρεπε* της Βιργινίας Παπατρέχα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY_NC_ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Στον πατέρα μου....

Πρόσωπα του έργου

Μυρτώ

Αντώνης

Κάτια

Λίλα

Μιχάλης

Επιβάτης Α

Επιβάτης Β

Επιβάτης Γ

Περίληψη του έργου

Η Μυρτώ είναι διάσημη γλύπτρια, γύρω στα σαράντα πέντε. Είναι παντρεμένη με τον Αντώνη, έναν καταξιωμένο γιατρό γενετιστή, συνομήλικο της και έχει μια κόρη την Κάτια γύρω στα είκοσι. Η Μυρτώ και ο Αντώνης γνωρίστηκαν πριν είκοσι πέντε χρόνια σε μια αποβάθρα τρένου. Με την πάροδο του χρόνου και καθώς απέκτησαν αναγνώριση μέσω της δουλειάς τους, αφοσιώθηκαν σ' αυτή.

Όταν η Μυρτώ μένει έγκυος για δεύτερη φορά αρχικά δυσανασχετεί, αλλά έπειτα αποφασίζει να κρατήσει το παιδί. Ένα αναπάντεχο μήνυμα στο κινητό της θα είναι η αιτία να χάσει το παιδί και έκτοτε να βρίσκεται σε κατάσταση έντονης νοητικής σύγχυσης. Από τη στιγμή εκείνη τριγυρνά στην ίδια αποβάθρα του τρένου, ψάχνοντας τον σύζυγο που απήγαγε το παιδί της.

Σ' αυτή την αποβάθρα ξετυλίγεται το νήμα της ζωής, των πρωταγωνιστών της ιστορίας, με τα λάθη, τις εμμονές, τα τραύματα αλλά και τις ευτυχισμένες στιγμές τους.

Σκηνή 1^η

Αποβάθρα τρένου. Μια γυναίκα τριγυρνά αναστατωμένη, πλησιάζει έναν ηλικιωμένο άντρα.

Μυρτώ: Συγνώμη κύριε, είδατε αυτόν τον άντρα; (Δείχνει μια φωτογραφία.)

Επιβάτης: Όχι, δεν νομίζω.

Μυρτώ: Παρατηρήστε λίγο καλύτερα.

Επιβάτης Α: Δεν τον είδα.

Μυρτώ: Είστε σίγουρος; Βέβαια η φωτογραφία είναι τραβηγμένη πριν δυο-τρία χρόνια, τώρα είναι λίγο πιο αδύνατος και τα μαλλιά του πιο γκριζα. Το πρόσωπο του όμως δεν έχει αλλάξει.

Επιβάτης Α: Σας είπα, δεν...

Μυρτώ: Κρατούσε ένα ροζ πορτομπεμπέ, με ένα τεράστιο φλόγκο. Μέσα σ' αυτό ήταν η κόρη μου.

Επιβάτης Α: Θέλετε να πείτε ότι ο άντρας αυτός απήγαγε το παιδί σας; Μα πως είναι δυνατόν; Πήγατε στην αστυνομία;

Μυρτώ: Η αστυνομία δε μπορεί να κάνει τίποτα, αν δεν περάσουν 48 ώρες...

Επιβάτης Α: Ρωτήσατε στο γκισέ των εισιτηρίων;

Μυρτώ: Έτρεξα κατευθείαν στην αποβάθρα. Το εξπρές φεύγει σε λίγο, έτσι δεν είναι;

Επιβάτης Α: Σε δεκαπέντε λεπτά.

Μυρτώ: Πρέπει να τον βρω.

Επιβάτης Α: Να υποθέσω ότι τον καλέσατε στο κινητό;

Μυρτώ: Το παράτησε σπίτι.

Επιβάτης Α: Αυτός ο άντρας..

Μυρτώ: Είναι ο πατέρας του παιδιού μου.

Επιβάτης Α: Και πήρε απλά τη κόρη σας και έφυγε;

Μυρτώ: Ναι.

Επιβάτης Α: Μα πως είναι δυνατόν;

Μυρτώ: Με θεωρείτε τρελή;

Επιβάτης Α: Όχι, προς Θεού.

Μυρτώ: Σας παρακαλώ, βοηθήστε με.

Επιβάτης Α: Πως;

Μυρτώ: Ψάξτε μαζί μου.

Επιβάτης Α (*απευθυνόμενος σε μια άλλη επιβάτη*): Κυρία, εσείς με το κίτρινο αδιάβροχο, μήπως είδατε ένα άντρα, γύρω στα σαράντα πέντε, στο σταθμό του τρένου, να κρατά ένα ροζ πορτομπεμπέ με ένα τεράστιο φιόγκο; Να δείτε, εδώ τη φωτογραφία που έχει στα χέρια της το κορίτσι.

Επιβάτης Β: Βιάζομαι, αφήστε με να περάσω.

Επιβάτης Α: Εσείς κύριε; Μήπως είδατε τον άντρα της φωτογραφίας;

Επιβάτης Γ: Δεν ξέρω, δεν παρατηρώ τα πρόσωπα των ανθρώπων.

Επιβάτης Α (*προς τη Μυρτώ*): Λυπάμαι, δε γίνεται τίποτα.

Μυρτώ: Μην με εγκαταλείπετε, σας παρακαλώ. Πρέπει με κάποιο τρόπο να σταματήσω το τρένο, δε πρέπει να φύγει.

Επιβάτης Α: Μα τι λέτε; Δε γίνεται να καθυστερήσει η αναχώρηση.

Μυρτώ: Πρέπει να τον βρω.

Επιβάτης Α: Μην πανικοβάλλεστε. Θα βρεθεί. Ειδοποιήσατε τους δικούς σας;

Μυρτώ: Δεν έχω κανέναν. Μόνο το κοριτσάκι μου. Αν δεν το βρω, θα τρελαθώ.

Επιβάτης Α: Ηρεμήστε. Πόσων ετών είναι το κοριτσάκι σας;

Μυρτώ: Πώς να ηρεμήσω κύριε;

Επιβάτης Α: Ο πανικός δε βοηθάει.

Μυρτώ: Σας παρακαλώ, βοηθήστε με. Είμαι μόνη, δεν έχω κανέναν. Το παιδί μου. Ξεινά το τρένο.

Επιβάτης Α: Είστε σίγουρη, ότι θα φύγει με το τρένο;

Μυρτώ: Θα κατέβει στην Αθήνα, δεν τον κρατά πια τίποτα εδώ. Πάντα ταξιδεύει με τρένο, δεν οδηγεί και φοβάται τα αεροπλάνα.

Ακούγεται ήχος τρένου.

Μυρτώ: Φεύγει, δεν είναι δυνατόν.

Επιβάτης Α: Δε σας καταλαβαίνω. Πάρτε μερικές ανάσες.

Η Μυρτώ τρέχει πίσω από το τρένο, αυτό χάνεται.

Μυρτώ: Έφυγε. Εσείς γιατί δεν ανεβήκατε στο τρένο;

Επιβάτης Α *(της δίνει ένα μπουκάλι νερό)*: Πιείτε λίγο νερό. Πως αισθάνεστε;

Μυρτώ: Χάσατε το τρένο εξαιτίας μου;

Επιβάτης Α: Δεν ταξίδευα. Έρχομαι στην αποβάθρα και χαζεύω τα τρένα που φεύγουν.

Μυρτώ: Λέτε να έφυγε με κάποιο άλλο τρένο; Είστε πολλές ώρες εδώ; Πόσα δρομολόγια είχε σήμερα για την Αθήνα;

Επιβάτης Α: Είμαι από το πρωί, μα δεν είδα κανέναν κύριο, όπως τον περιγράφετε.

Μυρτώ: Είστε σίγουρος;

Επιβάτης Α: Ένας τεράστιος ροζ φιόγκος δεν περνά απαρατήρητος.

Μυρτώ: Ο Αντώνης, ο άντρας μου, ήθελε να αγοράσουμε το συγκεκριμένο. Για την μικρή περιγίπισσα, έτσι την αποκαλούσε. Πάντα υπερβολικός.

Επιβάτης Α: Δεν χρειάζεται να πείτε τίποτα άλλο. Ηρεμήστε. Είστε πολύ ταραγμένη.

Μυρτώ: Ο Αντώνης πήρε το παιδί, είμαι σίγουρη. Νόμιζε ότι δεν το αγαπούσα. Είναι γιατρός, με βοήθησε να γεννήσω και μετά πήρε το παιδί και εξαφανίστηκε.

Επιβάτης Α: Πόσο μικρό είναι το παιδί σας;

Μυρτώ: Το γέννησα πριν μερικές ώρες.

Επιβάτης Α: Πως είναι δυνατόν; Ήρθατε από το νοσοκομείο απευθείας;

Μυρτώ: Ναι.

Επιβάτης Α: Δεν βγάζουν νόημα αυτά που μου λέτε.

Μυρτώ: Τον γνωρίζετε έτσι; Τον βοηθήσατε να το σκάσει. Ήταν μόνος με το παιδί ή ήταν και γυναίκα μαζί του;

Επιβάτης Α: Παραλογίζεστε. Πηγαίνετε στο αστυνομικό τμήμα και αναφέρετε την εξαφάνιση του παιδιού σας.

Στη σκηνή μπαίνει ένα νεαρό κορίτσι γύρω στα 20.

Κάτια: *(με αγωνία)* Έφαγα τον τόπο να σε ψάχνω.

Μυρτώ: Που είναι το παιδί μου; Ξέρετε;

Επιβάτης Α: Την γνωρίζετε;

Κάτια: Μάλιστα.

Επιβάτης Α: Λέει ότι κάποιος έκλεψε το μωρό της.. Ο πατέρας του;

Κάτια: Τι να σας εξηγή κύριε.

Μυρτώ: Έφυγε. Βρες τον, να μου φέρεις πίσω το παιδί.

Κάτια: Πάμε σπίτι, πρέπει να ξεκουραστείς.

Μυρτώ: Θα μου υποσχεθείς, ότι θα μου φέρεις πίσω το παιδί μου;

Κάτια: Πάμε σπίτι, σε παρακαλώ.

Μυρτώ: Το παιδί μου είναι μωρό.

Κάτια: Είμαι εγώ μαζί σου.

Μυρτώ: Έχασα το παιδί μου.

Σκηνή 2^η

Πολλά χρόνια πριν. Στην ίδια αποβάθρα τρένου. Ένα αγόρι περιμένει το τρένο και διαβάζει ένα περιοδικό, στο χώρο εισβάλλει τρέχοντας ένα κορίτσι, πλησιάζει το αγόρι..

Μυρτώ: Όχι ρε γαμώτο, πάλι θα αργήσω, το έχασα το τρένο;

Ο Αντώνης είναι αροσιωμένος στο περιοδικό του, δεν δίνει σημασία στη Μυρτώ.

Μυρτώ: Συγγνώμη...

Αντώνης: Σε μένα μιλάς;

Μυρτώ: Έφυγε το τρένο;

Αντώνης: Πριν πέντε λεπτά.

Μυρτώ: Όχι ρε γαμώτο... και το επόμενο;

Αντώνης: Για πού;

Μυρτώ: Για Αθήνα.

Αντώνης: Σε 2 ώρες.

Μυρτώ: Αδύνατο... έχω εξετάσεις, πρέπει να φύγω σύντομα.

Αντώνης: Ο δρόμος είναι πολύ ολισθηρός. Μ' αυτό τον καιρό το τρένο είναι το μόνο ασφαλές μέσο για να ταξιδέψεις.

Μυρτώ: Σε 2 ώρες;

Αντώνης: Δεν υπάρχει άλλη λύση.... Άσε που θα νυχτώσει σε λίγο. Ο φωτισμός της Εθνικής είναι πολύ κακός, σε περίπτωση που σκεπτόσουν να οδηγήσεις.

Μυρτώ: Φοβάμαι την οδήγηση, αν και έχω δίπλωμα, δεν οδηγώ.

Αντώνης: Αλήθεια;

Μυρτώ: Σου φαίνεται περίεργο;

Αντώνης: Δεν είναι;

Μυρτώ: Παλιά ιστορία.. τροχαίο.. η φίλη μου οδηγούσε... τράκαρε, με ειδοποίησαν για το ατύχημα γιατί ήμουν η τελευταία κλήση στο κινητό της. Όταν την είδα στο νοσοκομείο, όπως τη μετέφεραν, δεν οδήγησα ξανά. Όταν συνήλθε, συνέχισε να οδηγεί. Εγώ πάλι όχι. Τι σου λέω τώρα. Τέλος πάντων. Αντίο απολυτήριες εξετάσεις.

Αντώνης: Ποια σχολή τελειώνεις;

Μυρτώ: Την Καλών Τεχνών. Δεν το βλέπω για σήμερα.

Αντώνης: Καλλιτέχνης δηλαδή.

Μυρτώ: Γλύπτρια. Εσύ, σπουδάζεις;

Αντώνης: Ιατρική. Είμαι στο πρώτο έτος. Αντώνης..

Μυρτώ: Μυρτώ.

Αντώνης: Χάρηκα.

Μυρτώ: Μένεις εδώ;

Αντώνης: Αθήνα, εκεί σπουδάζω κιόλας.

Μυρτώ: Εγώ μένω εδώ, Θεσσαλονίκη και σπουδάζω Αθήνα. Σίγουρα δεν έχει άλλο τρένο για την Αθήνα;

Αντώνης: Σίγουρα. Είπαμε, σε δυο ώρες. Σου αρέσει η πόλη μου;

Μυρτώ: Πηγαينوέρχομαι συχνά για τη σχολή, μα δεν την έχω γνωρίσει αριετά.

Αντώνης: Έχεις φίλους στην Αθήνα;

Μυρτώ: Στη σχολή δεν έχω φίλους, δε ξέρω κανέναν.

Αντώνης: Μπορώ να σε ξεναγήσω εγώ, όταν έχεις χρόνο. Αν θέλεις φυσικά.

Μυρτώ: Δε ξέρω.

Αντώνης: Δε βγαίνεις;

Μυρτώ: Δεν έχω χρόνο εξαιτίας της σχολής.

Αντώνης: Και εγώ έχω πολύ διάβασμα, αλλά θα μπορούσαμε να πιούμε ένα καφέ.. να το συνδυάσουμε με την Πινακοθήκη ή με κάποιο άλλο μουσείο.

Μυρτώ: Σου αρέσει η μοντέρνα τέχνη;

Αντώνης: Φυσικά.

Μυρτώ: Ποιος είναι ο αγαπημένος σου ζωγράφος;

Αντώνης: Να δεις πως τον λένε...

Μυρτώ: Κατάλαβα.

Αντώνης: Όχι, αλήθεια μου αρέσει η μοντέρνα τέχνη, απλά προτιμώ την ανατομία.

Μυρτώ: Θα πάω μέσα στα εισιτήρια, να ρωτήσω ξανά. Μπορεί να είμαι τυχερή.

Αντώνης: Αναγγελία αναχώρησης εξπρές αμαξοστοιχίας Θεσσαλονίκη- Αθήνα στη γραμμή τρία για την φοιτήτρια της Καλών Τεχνών που πρέπει οπωσδήποτε σήμερα να δώσει εξετάσεις.

Μυρτώ: Μη με κοροϊδεύεις..

Αντώνης: Είσαι πολύ αγχώδης.

Μυρτώ: Χάνω τις εξετάσεις.

Αντώνης: Δεν ήρθε η συντέλεια του κόσμου. Υπάρχει και επόμενη εξεταστική.

Μυρτώ: Δεν έχω κοπεί σε κανένα μάθημα ως τώρα.

Αντώνης: Κατάλαβα.

Μυρτώ: Τι κατάλαβες; Εσύ, χρωστάς πολλά μαθήματα;

Αντώνης: Αρκετά.

Μυρτώ: Είναι αλήθεια ό,τι στη σχολή κάνετε τομές σε ποντίκια;

Αντώνης: Ναι.

Μυρτώ: Τα κακόμοιρα.

Αντώνης: Και στο νεκροτομείο πηγαίνουμε.

Μυρτώ: Έχεις δει πτώμα;

Αντώνης: Πολλές φορές..

Μυρτώ: Εγώ θα λιποθυμούσα.

Αντώνης: Και 'γω την πρώτη φορά έτσι αντέδρασα.

Αντώνης: Αυτός ήταν ο μόνος λόγος που θα κατέβαινες στην Αθήνα;

Μυρτώ: Ποιος ακούει τώρα τον πατέρα μου.

Αντώνης: Γιατί πρέπει να του το πεις;

Μυρτώ: Τον απογοήτευσα.

Αντώνης: Με ένα μάθημα που έχασες;

Μυρτώ: Μέχρι τώρα δεν έχω αποτύχει ποτέ σε εξετάσεις.

Αντώνης: Να υποθέσω ότι ήσουν η καλύτερη μαθήτριά στο σχολείο;

Μυρτώ: Απουσιολόγος, κάθε χρόνο.

Αντώνης: Και πως αποφάσισες να γίνεις γλύπτρια;

Μυρτώ: Επιθυμία των γονιών μου.

Αντώνης: Περίεργο. Πρέπει να κάνουν ότι θέλουν οι δικοί σου;

Μυρτώ: Εσύ, πως αποφάσισες να γίνεις γιατρός;

Αντώνης: Έχασα τον πατέρα μου πριν από πέντε χρόνια από καρκίνο. Τότε το αποφάσισα.

Μυρτώ: Δύσκολο επάγγελμα. Στην πόλη μου ήρθες για βόλτα;

Αντώνης: Έχω φίλους στη Θεσσαλονίκη, μια φίλη μου είχε πρεμιέρα.

Μυρτώ: Ηθοποιός; Τους ζηλεύω, ζουν τόσες ζωές μέσα από τους ρόλους τους.

Αντώνης: Δεν το 'χα σκεφτεί έτσι, αλλά δεν είναι εύκολη δουλειά...

Μυρτώ: Και ποια είναι... Σε ποιο θέατρο παίζει η φίλη σου;

Αντώνης: Στο Αυλαία..

Μυρτώ: Έχω πάει πολλές φορές.. πως τη λένε;

Αντώνης: Λίλα Παντελίδου.

Μυρτώ: Έχω δει παραστάσεις της. Τη θαυμάζω. Είναι τρομερή.

Αντώνης: Μπορώ να σας συστήσω.

Μυρτώ: Αλήθεια;

Αντώνης: Στην Αθήνα που μένεις;

Μυρτώ: Γιατί ρωτάς;

Αντώνης: Θα 'θελα να σε ξαναδώ.

Μυρτώ: Δε ξέρω.

Αντώνης: Πως θα σου γνωρίσω τη Λίλα;

Μυρτώ: Σωστά.

Αντώνης: Θα μου δώσεις το κινητό σου;

Μυρτώ: Δεν έχω.

Αντώνης: Τι;

Μυρτώ: Δεν έχω κινητό.

Αντώνης: Είσαι περίεργο κορίτσι.

Μυρτώ (γελώντας): Εννοείς παλαιολιθικό;

Αντώνης: Σε συγχαίρω που μπορείς να ζεις χωρίς αυτό. Λοιπόν, θα ξαναβρεθούμε; Για τη Λίλα.

Μυρτώ: Σε τρεις μήνες ακριβώς. Εδώ. Ίδιο μέρος, ίδια ώρα. Τι ώρα είναι τώρα;

Αντώνης: Έξι. Θα βρεθούμε ξανά στις έξι το ξημέρωμα;

Μυρτώ: Ναι.

Αντώνης: Οκ. Έκλεισε.

Σκηνή 3^η

Στην αποβάθρα του τρένου. Η Μυρτώ, γύρω στα 35, συναντά έναν ηλικιωμένο κύριο.

Μυρτώ: Καλώς ήρθες Μιχάλη.

Μιχάλης: Καλώς σε βρήκα Μυρτώ μου.

Μυρτώ: Είχες καλό ταξίδι;

Μιχάλης: Κουράστηκα. Δεν είμαι πια για ταξίδια.

Μυρτώ: Είσαι γερό σκαρί, αντέχεις.

Μιχάλης: Τι κάνει το παιδί; Ο Αντώνης;

Μυρτώ: Καλά είναι. Θες να ξεκινήσουμε;

Μιχάλης: Κάθισε λίγο. Να πάρουμε μια ανάσα. Έχουμε καιρό να τα πούμε. Δεν ήρθατε να με δείτε στη Δράμα. Αν δεν ήταν η παρουσίαση του βιβλίου μου εδώ, ποιος ξέρει, τότε θα ανταμώναμε ξανά.

Μυρτώ: Άμα μπλέξεις με τη δουλειά.... Ο Αντώνης με τις έρευνες για τα γονίδια, εγώ με τις προετοιμασίες για την έκθεση. Δουλεύουμε πολλές ώρες.

Μιχάλης: Ο Αντώνης κλείνεται στο εργαστήριο σου, εσύ στο ατελιέ σου. Όμως η ζωή είναι έξω από αυτά.

Μυρτώ: Αγαπάμε και οι δυο πολύ τη δουλειά μας. Έπειτα είναι πολλά τα έξοδα, τα σχολεία της μικρής, διακοπές, εκδηλώσεις για τα έργα μου, οι έρευνες του Αντώνη, τα συνέδρια. Εσύ όταν γράφεις, δεν απομονώνεσαι;

Μιχάλης: Έχεις δίκιο, μα δε μιλάμε για μένα. Εγώ ότι ήταν να ζήσω...

Μυρτώ: Άστα αυτά. Θα έρθεις να μείνεις μαζί μας.

Μιχάλης: Ας μείνουμε λιγάκι εδώ να τα πούμε. *(Της δείχνει ένα παγκάκι, προχωρούν προς τα κει και κάθονται)*. Έπειτα πήγαινε με σε ένα ξενοδοχείο να ξεκουραστώ. Θα σας δω στην έκθεση. Να φέρεις την Κάτια. Θα χαρώ να δω το κοριτσάκι μου.

Μυρτώ: Η Κάτια σ' αγαπάει κι αν μη το δείχνει. Γενικά δεν είναι εκδηλωτική.

Μιχάλης: Είναι κλειστό παιδί.

Μυρτώ: Μου πάει συνέχεια κόντρα.

Μιχάλης: Είσαι πολύ αυστηρή μαζί της.

Μυρτώ: Δεν έχω χρόνο να χάσω με τα καπρίτσια της. Όλα στο χέρι τα ζητάει.

Μιχάλης: Χρειάζεται χρόνο μαζί σου.

Μυρτώ: Της δίνω όσο μπορώ.

Μιχάλης: Είναι αρκετός;

Μυρτώ: Μου λες, ότι δε μεγαλώνω σωστά το παιδί μου;

Μιχάλης: Σε έχω σα κόρη μου. Εγώ με τον πατέρα σου..

Μυρτώ: Μη μου μιλάς γι' αυτόν.

Μιχάλης: Με τον πατέρα σου μεγαλώσαμε μαζί.

Μυρτώ (ξαφνικά βάζει τα γέλια): Μικρή σε φώναζα «Χάλη»..

Μιχάλης: Ήσουν τοσοδούλα (δείχνει χαμηλά με το χέρι του), όταν σε πρωτοείδα.

Έγινες ολόκληρη γυναίκα. Είμαι περήφανος για την κόρη του φίλου μου.

Μυρτώ (γελώντας): Να 'σαι καλά Μιχάλη μου.

Μιχάλης: Άκουσε με.

Μυρτώ: Τι συμβαίνει;

Μιχάλης: Μέχρι τώρα δισταζα να σου μιλήσω.

Μυρτώ: Για το πατέρα μου πρόκειται; Μόνο μη μου ξαναπείς να μιλήσω μαζί του.

Μιχάλης: Εγώ, ο Νικόδημος και ο Τάσος ήμασταν αχώριστοι από μικρά παιδιά στην Τούμπα. Μεγαλώνοντας γίναμε δικηγόροι, δουλεύαμε στην ίδια εταιρία.

Μυρτώ: Ήταν και η μητέρα μου στην παρέα.

Μιχάλης: Τη γνωρίσαμε στη Νομική, πολύ όμορφο κορίτσι. Ήμασταν όλοι κρυφά ερωτευμένοι μαζί της.

Μυρτώ: Και αυτή διάλεξε το Νικόδημο. Της έκατσε το λαχείο.

Μιχάλης: Μη μιλάς έτσι για τον πατέρα σου.

Μυρτώ: Από τότε που έφυγε ο πατέρας μου, άλλαξε. Κλείστηκε στον εαυτό της. Σαν την Κάτια. Στρείδι.

Μιχάλης: Δεν έχεις άδικο.

Μυρτώ: Ορκίστηκα να μην του ξαναμιλήσω. Και ό,τι πράγματα έστειλε από τη Δράμα, τα πέταγα στα σκουπίδια. Πρώτα μας παράτησε και μετά.. μόνο κάθε Πάσχα λαμπάδες και τσουρέκια.

Μιχάλης: Δεν είναι έτσι.

Μυρτώ: Στην κηδεία της μάνας μου γιατί δεν ήρθες; Γιατί χαθήκατε οι τρεις σας;

Μιχάλης: Ο πατέρας σου ήρθε μετά από καιρό και με βρήκε στη Δράμα. Ήταν χάλια.

Μυρτώ: Δε θέλω να ξέρω.

Μιχάλης: Άκουσε με.

Η Μυρτώ εκνευρισμένη γυρίζει την πλάτη της στο Μιχάλη.

Μιχάλης: Έλα τι παιδιαρίσματα είναι αυτά.

Μυρτώ (*γυρίζει ξανά προς το Μιχάλη*): Έχεις δίκιο.

Μιχάλης: Περνούσαμε πολύ χρόνο μαζί οι τέσσερις μας. Η μάνα σου και ο Νικόδημος παντρεύτηκαν. Αυτός αφοσιώθηκε στην εταιρία.

Μυρτώ: Γυρνούσε πολύ αργά σπίτι. Ήμουν μικρή, δεν έπεφτα για ύπνο, τον περίμενα.

Μυρτώ: Είχε γιόμενες ο πατέρας μου; Θέλω όλη την αλήθεια.

Μιχάλης: Τον απορροφούσαν οι δίκες του. Και τώρα εσύ κάνεις τα ίδια. Μην απομακρύνεσαι από την κόρη σου.

Μυρτώ: Μια χαρά είναι η σχέση μου με την Κάτια. Θυμάμαι πως έρχονταν ο Τάσος που και που στο πατρικό μου.

Μιχάλης: Ο Τάσος έμπλεξε κάποια στιγμή με τη μητέρα σου.

Μυρτώ: Τι;

Μιχάλης: Είχαν δεσμό. Σχεδόν παράλληλα με το γάμο τους.

Μυρτώ: Δεν είναι δυνατόν. Πως το έμαθες; Ο πατέρα μου.. το ήξερες;

Μιχάλης: Όταν το έμαθε, έφυγε από το σπίτι.

Μυρτώ: Από τότε δεν είδα ξανά τον Τάσο. Μόνο στην κηδεία της ήρθες. Δεν ήρθες ο σύζυγος και ήρθες ο γιόμενος.

Μιχάλης: Ο πατέρας σου ήταν πολύ αξιοπρεπής άνθρωπος, μα φοβερά πεισματάρης.

Μυρτώ: Ήταν;

Μιχάλης: Μυρτώ μου... ο πατέρας σου..

Μυρτώ: Λέγε.

Μιχάλης: Πέθανε χθες από καρδιακή προσβολή.

Μυρτώ: Τι;

Μιχάλης: Πάμε στη Δράμα. Να τον αποχαιρετίσεις.

Μυρτώ: Δε ξέρω. Άσε με.

Μιχάλης: Μόνο ένα αντίο.

Μυρτώ: Δε μπορώ.

Μιχάλης: Είσαι σίγουρη;

Μυρτώ: Ο πατέρας μου πέθανε εκείνο το πρωί που μας άφησε πριν 35 χρόνια.

Σκηνή 4^η

Στην αποβάθρα τρένου, δέκα χρόνια αργότερα. Η Μυρτώ αποχαιρετά τον Αντώνη.

Μυρτώ: Να με πάρεις τηλέφωνο μόλις φτάσεις.

Αντώνης: Εντάξει, μην ανησυχείς.

Μυρτώ: Τη λίστα με τα πράγματα που σου ζήτησε η Κάτια;

Αντώνης: Την έχω μαζί μου.

Μυρτώ: Θα προλάβεις να δεις τη Λίλα;

Αντώνης: Δε νομίζω. Το συνέδριο είναι αρκετές μέρες. Δεν έχω ελεύθερο χρόνο.

Μυρτώ: Παρ' την τηλέφωνο. Να βρεθείτε έστω για έναν καφέ.

Αντώνης: Φοβάμαι πως δε θα προλάβω. Οι διαλέξεις διαρκούν όλη μέρα, είναι και τα γεύματα εργασίας. Δε θα βλέπω την ώρα να γυρίσω στο δωμάτιο του ξενοδοχείου.

Μυρτώ: Σε χρειάζεται. Βρες λίγο χρόνο να τη δεις. Περνάει δύσκολα μετά την αυτοκτονία του Άλκη.

Αντώνης: Πρέπει να ξαναβρεί τον εαυτό της. Να γυρίσει στο θέατρο. Να ξεχάσει.

Μυρτώ: Έχει ανάγκη την παρουσία σου στη ζωή της.

Αντώνης: Μιλάμε συχνά στο τηλέφωνο. Τι άλλο να κάνω;

Μυρτώ: Ο Άλκης και η Λίλα σε στήριζαν στα δύσκολα, όταν δεν είχες χρήματα, όταν έχασες τους δικούς σου. Δεν είχα φίλες όταν μου σύστησες τη Λίλα. Με κέρδισε αμέσως.

Αντώνης: Ο Άλκης δεν υπάρχει πια.

Μυρτώ: Έχεις τη Λίλα.

Αντώνης: Καλά, καλά, θα δω. Μη ξεχνάς κάθε βράδυ τα χάπια σου για τις κρίσεις πανικού.

Μυρτώ: Πως κάνεις έτσι..

Αντώνης: Θα πεις πάλι, πως γκρινιάζω.

Μυρτώ: Γκρινιάζεις, όταν είσαι αγχωμένος.

Αντώνης: Αν γίνει δεκτή η πρότασή μου, θα φέρει την επανάσταση στην γονιμοποίηση.

Μυρτώ: Είμαι πολύ περήφανη για σένα.

Αντώνης: Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου στην Αθήνα; Θα ανέβεις απλά στο τρένο.

Μυρτώ: Για σένα τα πάντα είναι εύκολα.

Αντώνης: Έλα!!

Μυρτώ: Δεν γίνεται να αφήσω την Κάτια μόνη της.

Αντώνης: Δεν είναι μικρό παιδί.

Μυρτώ: Περνάει παρατεταμένη εφηβεία. Άργησε πάλι να γυρίσει χθες βράδυ.

Αντώνης: Κάνει παρέα ακόμα μ' αυτόν τον τύπο;

Μυρτώ: Ναι.

Αντώνης: Δεν είναι πολλά χρόνια μεγαλύτερος της;

Μυρτώ: Φαίνεται πως ψάχνει τον πατέρα της.

Αντώνης: Εξυπνάδες.

Μυρτώ: Εμένα πάντως αυτός δε μ' αρέσει.

Αντώνης: Που κάναμε λάθος με αυτό το κορίτσι;

Μυρτώ: Δεν είναι ώρα γι' αυτή τη συζήτηση, σε λίγο έρχεται το τρένο σου.

Αντώνης: Όταν επιστρέψω, θα το συζητήσουμε.

Μυρτώ: Δε μου μιλάει. Κλείνεται μονίμως στο δωμάτιο της με τα ακουστικά στ' αυτιά, ή παίζει με το κινητό.

Αντώνης: Είσαι υπερβολική.

Μυρτώ: Όπως πάντα μιλάει το οιδιπόδειο.

Αντώνης: Θα της μιλήσω, μόλις γυρίσω. Ίσως πρέπει να την πάρεις μαζί σου στο ατελιέ. Να σε βοηθάει στην οργάνωση των εκθέσεων. Ξέρει τρεις ξένες γλώσσες.

Μυρτώ: Μπας και ξεφύγει απ' αυτόν και κάνει κάτι χρήσιμο.

Αντώνης: Τις προάλλες την έπιασα να καπνίζει στο μπαλκόνι. Νομίζω ήταν χόρτο.

Μυρτώ: Τι θα κάνουμε;

Αντώνης: Δε θα τα λύσουμε όλα τώρα, έρχεται το τρένο.

Μυρτώ: Αντώνη...

Αντώνης: Τι;

Μυρτώ: Άστο.

Αντώνης: Το ξέρεις ότι εκνευρίζομαι, όταν ξεινιάς να πεις κάτι και σταματάς απότομα.

Μυρτώ: Είμαι έγκυος.

Αντώνης: Ορίστε;

Μυρτώ: Είχα καθυστέρηση και έκανα τεστ.

Αντώνης: Αλήθεια; Υπέροχο νέο.

Μυρτώ: Δε θα το κρατήσω.

Αντώνης: Δε θα κάνουμε εδώ αυτή την κουβέντα. Θα το συζητήσουμε μόλις γυρίσω.

Μυρτώ: Πολλά μαζεύτηκαν να δούμε, όταν επιστρέφεις. Αυτό δε μπορεί να περιμένει.

Αντώνης: Ένα παιδί δεν είναι μόνο δική σου απόφαση.

Μυρτώ: Σήμερα κιόλας θα πάω να το ριζώ.

Αντώνης: Δεν υπάρχει περίπτωση.

Μυρτώ: Δεν αλλάζω γνώμη.

Αντώνης: Γιατί το κάνεις αυτό;

Μυρτώ: Τι έκανα πάλι;

Αντώνης: Με ακυρώνεις. Συνέχεια το κάνεις.

Μυρτώ: Δεν ισχύει και το ξέρεις.

Αντώνης: Και όμως.

Μυρτώ: Μιλάς εσύ; Μόνο η καριέρα σου σε ενδιαφέρει.

Αντώνης: Ενώ εσύ ασχολείσαι με κάτι άλλο, πέρα από τη δική σου;

Μυρτώ: Δε θα το κρατήσω. Είναι επικίνδυνο, ξεχνάς τι πέρασα για να γεννήσω την Κάτια.

Αντώνης: Όμως όλα πήγαν καλά και ήσουν ευτυχισμένη.

Μυρτώ: Ανέβα στο τρένο και πήγαινε στο συνέδριο σου. Εκτός αν μπορείς να μείνεις και να πάμε μαζί για την έκτρωση.

Αντώνης: Γιατί το κάνεις αυτό τώρα; Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι αυτό το συνέδριο. Δε γίνεται να το χάσω.

Μυρτώ: Τι θα κάνω...

Αντώνης: Ανύρωσε το σημερινό ραντεβού στο γιατρό. Δώσε λίγο χρόνο.

Μυρτώ: Η μέθοδος σου, η εξέλιξη της... Η δική μου ζωή;

Αντώνης: Δε θες αυτό το παιδί. Όμως θα έφερνε χαρά στη ζωή μας.

Μυρτώ: Για σένα είναι όλα μονίμως τόσο απλά.

Αντώνης: Γίνεσαι άδικη.

Μυρτώ: Προλαβαίνω να το διορθώσω. Είμαι ακόμα στην αρχή της εγκυμοσύνης. Ύστερα η Κάτια... Θα έχουν είκοσι χρόνια διαφορά ηλικίας.

Αντώνης: Μην κάνεις τίποτα, ώσπου να γυρίσω. Δώσε χρόνο. Σ' αγαπώ.

Μυρτώ: Θα σε περιμένω. Αντίο.

Αντώνης: Αντίο.

Σκηνή 5^η

Στην αποβάθρα του τρένου. Η Λίλα αποχαιρετά τον Αντώνη.

Λίλα: Έβγαλες το εισιτήριο σου;

Αντώνης: Το έχω τυπώσει από χθες. Αφού ξέρεις, αγχώνομαι όταν το αφήνω τελευταία στιγμή.

Λίλα: Είναι περίεργο.

Αντώνης: Το νιώθεις και συ.

Λίλα: Είμαστε εδώ χωρίς τον Άλκη.

Αντώνης: Πάντα με φέρνατε παρέα στο σταθμό.

Λίλα: Ξεινούσαμε τελευταία στιγμή. Εσύ φώναζες ότι θα χάσεις το τρένο και αυτός έτρεχε με το αμάξι σαν παλαβός για να προλάβουμε.

Αντώνης: Ωραίες εποχές.

Αντώνης: Να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου.

Λίλα: Χωρίς τον Άλκη....

Αντώνης: Γίνεται, χρόνο χρειάζεσαι. Πρέπει να ξαναγυρίσεις στη σκηνή.

Λίλα: Στη σκηνή... κανείς δε θα με σκηνοθετήσει όπως ο Άλκης.

Αντώνης: Ξέρεις τι θα 'λεγε.

Λίλα: Δε πάτε καλά. Γιατί με κλαίτε;

Αντώνης: Η ζωή συνεχίζεται.

Λίλα: Πως τα πάτε με τη Μυρτώ;

Αντώνης *(με αστείο ύφος)*: Ξέρεις κάτι που δε ξέρω; Μια χαρά. Είναι ξανά έγκυος.

Λίλα: Αλήθεια; Η Κάτια πως το πήρε;

Αντώνης: Δεν της το είπαμε ακόμα.

Λίλα: Θα τρελαθεί όταν το μάθει.

Αντώνης: Δεν είμαι τόσο σίγουρος. Εδώ ακόμα και η Μυρτώ.

Λίλα: Δηλαδή;

Αντώνης: Δε θέλει να το κρατήσει. Μου το ανακοίνωσε πριν έρθω, στην αποβάθρα του τρένου. Αν το ήθελε..

Λίλα: Εσύ το θέλεις;

Αντώνης: Φυσικά και το θέλω.

Λίλα: Δουλεύεις τόσες ώρες, με το ζόρι σε βλέπει το σπίτι σου. Η Κάτια έχει μεγαλώσει με την απουσία σου.

Αντώνης: Οι έρευνές μου πρόσφεραν μια άνετη ζωή στην οικογένεια μου.

Λίλα: Οι έρευνες σου πρόσφεραν σε σένα αναγνώριση και καταδίωξη. Η οικογένεια σου σε χρειάζεται.

Αντώνης: Η Μυρτώ φοβάται πως θα περάσει την ίδια ταλαιπωρία με την πρώτη εγκυμοσύνη. Ήταν πολύ δύσκολα.

Λίλα: Ταλαιπωρία; Κόντεψε να πεθάνει.

Αντώνης: Γίνεσαι υπερβολική.

Λίλα: Ήμουν εκεί Αντώνη.

Αντώνης: Λοιπόν θα της μιλήσεις; Θα με βοηθήσεις να τη μεταπείσω;

Λίλα: Γιατί θες αυτό το παιδί;

Αντώνης: Ίσως η φροντίδα του παιδιού μας φέρει πάλι κοντά.

Λίλα: Θα σταματήσεις να λες ψέματα στον εαυτό σου;

Αντώνης: Τι εννοείς;

Λίλα: Ξέρω για την Όλγα.

Αντώνης: Φυσικά και την ξέρεις, είναι η βοηθός μου. Με την Όλγα περνάω αριστέες ώρες εξαιτίας της δουλειάς.

Λίλα: Πήρα τηλέφωνο στο δωμάτιο του ξενοδοχείου χθες βράδυ.

Αντώνης: Δεν το άκουσα. Θα ήμουν στο μπάνιο.

Λίλα: Το σήκωσε η Όλγα.

Αντώνης: Δε μου είπε κάτι.

Λίλα: Αντώνη σύνελθε. Σε πήρα τηλέφωνο στις 12 το βράδυ στο δωμάτιο σου και το σήκωσε η βοηθός σου.

Αντώνης: Δουλεύαμε μαζί ως αργά. Σήμερα το πρωί ήταν η παρουσίαση των αποτελεσμάτων της έρευνας στο συνέδριο της γενετικής.

Λίλα: Έπρεπε να είναι ο Άλκης εδώ, να σου ρίξει δυο μπινελίκια να ισιώσεις.

Αντώνης: Δεν υπάρχει τίποτα ανάμεσα σε μένα και την Όλγα. Αγαπάω τη Μυρτώ και το παιδί μου, τα παιδιά μου.

Λίλα: Είμαι φίλη με τη Μυρτώ. Εσένα όμως σ' έχω σαν αδερφό.

Αντώνης: Ακόμα και αν, λέω αν, έτρεχε κάτι την Όλγα, δεν θα διέλυα το σπίτι μου.

Λίλα: Στον Άλκη θα το 'λεγες; ...Αν κεράτωνες τη Μυρτώ;

Αντώνης: Ο Άλκης ήταν αδερφός.

Λίλα: Ας πούμε λοιπόν ότι έχεις μπροστά σου τον Άλκη.

Αντώνης: Δε γίνεται αυτό.

Λίλα *(περιπαιχτικά, προσποιούμενη τον Άλκη)*: Λαμόγιο, μίλα στον κολλητό σου.

Αντώνης: Που το θυμήθηκες αυτό τώρα; Όταν τον εκνεύριζα, με φώναζε λαμόγιο.

Λίλα: Μίλα ρε λαμόγιο.

Αντώνης: *(διστακτικά)* Εντάξει, κάνουμε σεξ, αλλά ως εκεί. Ξεκαθαρισμένα πράγματα. Εξάλλου έχει τα μισά μου χρόνια.

Λίλα: Κρισούλα μέσης ηλικίας διακρίνω...

Αντώνης: Μου λείπει ο Άλκης, μια κουβέντα μαζί του.

Λίλα: Θα σε έκραζε.

Αντώνης: Σίγουρα. Ήταν ο μόνος άντρας που παρέμεινε ερωτευμένος με τη γυναίκα του ως το τέλος.

Λίλα: Και μετά μου λες να προχωρήσω τη ζωή μου. *(Παύση)* Λες να το κατάλαβε η Μυρτώ για την Όλγα; Γι' αυτό δε θέλει να κρατήσει το παιδί;

Αντώνης: Αποκλείεται.

Λίλα: Μην υποτιμάς το γυναικείο ένστικτο.

Αντώνης: ... και το γυναικείο πείσμα.

Λίλα: Μείνε κοντά στην οικογένεια σου.

Αντώνης: Έρχεται το τρένο μου.

(Αγκαλιάζονται).

Σκηνή 6^η

Στην αποβάθρα του τρένου. Ο Αντώνης αποχαιρετά τη Μυρτώ. Η εγκυμοσύνη της Μυρτώς είναι πλέον εμφανής. Η Μυρτώ πηγαίνει στο Μιχάλη που ζει στη Δράμα. Έχουν περάσει πολλά χρόνια από την τελευταία τους συνάντηση.

Αντώνης: Είσαι σίγουρη ότι δε θα κρυώνεις με αυτά που φοράς;

Μυρτώ: Μια χαρά είμαι. Έγκυος είμαι, όχι άρρωστη.

Αντώνης: Να με παίρνεις τηλέφωνο.

Μυρτώ: Δεν είμαι μωρό. Προσέχω.

Αντώνης: Θα ειδοποιήσω τη Λίλα, να σε περιμένει στο σταθμό. Θα σε πάει αυτή στη Δράμα με το αυτοκίνητό της. Δε χρειάζεται να ταλαιπωρηθείς.

Μυρτώ: Θα πάω μόνη μου. Θα είμαι μια χαρά. Θέλω να αποχαιρετήσω μόνη τον πατέρα μου. Εξάλλου θα μείνω στο Μιχάλη στη Δράμα.

Αντώνης: Να με πάρεις, μόλις φτάσεις.

Μυρτώ: Μάλιστα μπαμπάκα.

Αντώνης: Έλα, βλακείες.

Μυρτώ: Αφού είσαι πάντα υπερβολικός.

Αντώνης: Κουβαλάς ένα παιδί μέσα σου. Έχεις περάσει τόσα, μη το ξεχνάς.

Μυρτώ: Μια χαρά είμαι. Οι κρίσεις πανικού έχουν υποχωρήσει. Να έχεις το νου σου στην Κάτια.

Αντώνης: Μην ανησυχείς για μας.

Μυρτώ: Δεν ανησυχώ για σένα. Σε προσέχει η Όλγα. Το παιδί έχω έγνοια.

Συνεχίζει να είναι κλεισμένη στον εαυτό της.

Αντώνης: Και τους δυο μας προσέχει η Όλγα. Έχε μου εμπιστοσύνη.

Μυρτώ: Έχεις δώσει πολύ θάρρος στη βοηθό σου.

Αντώνης: Είναι καλό κορίτσι.

Μυρτώ: Σου ψωνίζει ακόμα και τα ρούχα που φοράς.

Αντώνης: Έχει γούστο. Οι νέοι είναι συνήθως μέσα στη μόδα.

Μυρτώ: Οι νέοι.. δεν μας πήραν τα χρόνια επειδή περάσαμε τα σαράντα.

Αντώνης: Δε φτάνει που παίρνει πρωτοβουλίες, την κατηγορούμε κιόλας;

Μυρτώ: Πολλές θα έλεγα.

Αντώνης: Τη ζηλεύεις;

Μυρτώ: Καθόλου. Δεν με απειλεί. Εσένα σιέφτομαι. Ο έρωτας σ' αυτήν την ηλικία θα ήταν καταστροφικός.

Αντώνης: Λες ότι θες. Εσένα αγαπάω, αλλά δεν έχεις χρόνο να ασχοληθείς μαζί μου.

Μυρτώ: Και βρήκε την ευκαιρία η Όλγα.

Αντώνης: Δεν μου αρέσουν τα υπονοούμενα.

Μυρτώ: Θα ήταν τραγικό σ' αυτήν την ηλικία να ερωτευτείς μια μικρούλα.

Αντώνης: Προσπαθείς να κρύψεις τη δική σου απουσία στο γάμο μας, κατηγορώντας την Όλγα.

Μυρτώ: Τώρα θυμήθηκες το γάμο μας;

Αντώνης: Πάντα τον έχω στο μυαλό μου.

Μυρτώ: Δεν είναι προτεραιότητα σου.

Αντώνης: Ενώ είναι δική σου;

Μυρτώ: Εκτός από τη δουλειά μου...

Αντώνης: Που δεν μπορείς λεπτό να αφήσεις....

Μυρτώ: Ενώ εσύ την αφήνεις. Έχω επωμιστεί μόνη μου και το μέγλωμα της Κάτιας...

Αντώνης: Η Κάτια είναι ήδη 20 χρονών.. έχει μεγαλώσει...

Μυρτώ: Αυτό δε σημαίνει ότι δεν την φροντίζω, ότι δεν την προσέχω. Ο δικός σου ρόλος;

Αντώνης: Η κόρη μιλάει πιο εύκολα στη μάνα.

Μυρτώ: Σε μένα δε μιλάει. Πες μας τώρα ότι είμαι ακατάλληλη μάνα. Αλλά μην ξεχνάς. Εσύ φαγώθηκες να κρατήσω το δεύτερο παιδί.

Αντώνης: Για μένα το κράτησες;

Μυρτώ: Δεν το ήθελα. Τον πρώτο καιρό τουλάχιστον.

Αντώνης: Τώρα;

Μυρτώ: Τώρα είναι αλλιώς.

Αντώνης: Δεν είναι απάντηση αυτή.

Μυρτώ: Τι άλλο θες; Προσέχω, εντάξει; Όλα θα πάνε καλά. Αν όχι, μην ανησυχείς, θα φροντίσει για όλα η Όλγα σου όπως πάντα.

Αντώνης: Μη μιλάς έτσι.

Μυρτώ: Η Λίλα την ξέρει;

Αντώνης: Να ξέρει τι;

Μυρτώ: Τις σύστησες στο συνέδριο στη Θεσσαλονίκη;

Αντώνης: Δεν ήρθε η Όλγα στη Θεσσαλονίκη.

Μυρτώ: Ξεχνάς κι αυτό δε σε βοηθάει στα ψέματα που λες.

Αντώνης: Τι λες;

Μυρτώ: Σε πρόδωσε το Med Journal. Στο τελευταίο τεύχος υπάρχει μια φωτογραφία όλων των συνέδρων κατά τη λήξη του συνεδρίου. Η Όλγα είναι δίπλα σου. Το χέρι της είναι περασμένο μέσα από το μπράτσο σου. Μετά από τόσα χρόνια γάμου, αν με σέβεσαι, πρέπει να μου πεις την αλήθεια.

Αντώνης: Δε πρέπει να συγχίζεσαι στην κατάσταση σου.

Μυρτώ: Είμαι μια χαρά. Πήρα απόφαση να αποχαιρετήσω τον πατέρα μου, έστω και τόσα χρόνια μετά το θάνατο του.

Αντώνης: Δεν είναι ώρα τώρα γι' αυτή τη συζήτηση. Φτάνει το τρένο σου.

Μυρτώ: Δικαιολογίες.

Αντώνης: Δεν συμβαίνει τίποτα με την Όλγα. Για την Κάτια ανησυχώ.

Μυρτώ: Μπορεί και να 'χεις δίκιο. Δεν είμαι καλή μάνα, (ακουμπά την κοιλιά της) και αυτό το παιδί δεν ήθελα να το κρατήσω.

Αντώνης: Μην σκέφτεσαι έτσι. Η Κάτια ξέρει ότι την αγαπάς. Μην αγχώνεσαι και σε πιάσει πάλι κρίση. Ήδη είναι δύσκολο να αποχαιρετίσεις τον πατέρα σου.

Μυρτώ: Του έγραφα ένα γράμμα.

Αντώνης: Θα μου το διαβάσεις;

Μυρτώ: Του ζητάω συγνώμη, έστω και αργά.

Αντώνης: Μην κρίνεις τόσο αυστηρά τον εαυτό σου. Ο πατέρας σου σε είχε εγκαταλείψει, όταν ήσουν μικρό παιδί, δε μπορούσες να το διαχειριστείς αυτό.

Μυρτώ: Θα με παρατήσεις και συ;

Αντώνης: Τι λες αγάπη μου;

Μυρτώ: Ποτέ;

Αντώνης: Ποτέ.

Μυρτώ: Η Όλγα;

Αντώνης: Σου έχει γίνει έμμονη ιδέα. Απλά με βοηθάει στη δουλειά. Με θαυμάζει, με βλέπει ίσως σαν πατέρα της, αυτό είναι όλο.

Μυρτώ: Και συ κολακεύεσαι που σε φροντίζει τόσο.

Αντώνης: Εγώ θέλω να γεννηθεί το παιδί μας.

Μυρτώ: Φοβάμαι.

Αντώνης: Τι;

Μυρτώ: Πως κάτι κακό θα συμβεί και θα χάσω τα πάντα. Φοβάμαι να χαρώ. Κάθε φορά που χαιρόμαι, κάτι κακό ακολουθεί.

Αντώνης: Μη φοβάσαι τη ζωή. Έχεις εμάς. Και με τον ερχομό της μικρής, θα κάνουμε μια νέα αρχή.

Μυρτώ: Το υπόσχεσαι;

Αντώνης: Φυσικά.

Μυρτώ: Πες στη Λίλα να ρθει να με πάρει απ' το σταθμό. Να πάμε μαζί στη Δράμα.

Σκηνή 7^η

Λίλα και Κάτια μπαίνουν στην αποβάθρα του σταθμού.

Κάτια: Τα καταφέραμε. Θα προλάβεις το τρένο σου.

Λίλα: Οδηγείς πολύ γρήγορα μικρή.

Κάτια: Μικρή, μικρή, αμάν πια. Καλά η Μυρτώ και ο Αντώνης, αλλά και συ;

Λίλα: Η Μυρτώ και ο Αντώνης; Οι γονείς σου.

Κάτια*(με μια δόση ειρωνείας)*: Βέβαια.

Λίλα *(σε ήπιο τόνο)*: Ποιος σε έμαθε να οδηγείς τόσο καλά;

Κάτια: Ο Νίκος.

Λίλα: Νίκος; Το αμόρε;

Κάτια: Αμόρε, έτσι αποκαλούσατε το γκόμενο στην εποχή σου;

Λίλα: Στην εποχή μου... Εκείνα τα αρχαία χρόνια, που φορούσαμε χλαμύδες..

Κάτια: Είσαι τόσο αστεία.

Λίλα: Πες μου για το Νίκο.

Κάτια: Ένα παιδί που περνάμε καλά.

Λίλα: Που το γνώρισες;

Κάτια: Στο διαδίκτυο.

Λίλα: Τι ξέρεις γι' αυτόν; Δουλεύει; Που μένει;

Κάτια: Εεε... πάτα φρένο.

Λίλα: Μια ερώτηση έκανα.

Κάτια: Τρεις.

Λίλα: Θέλω να μάθω τα νέα σου.

Κάτια: *(κοιτάζοντας τη φωτεινή σήμανση)*: Όντως φτάσαμε αστραπή. Το τρένο σου θα κάνει ώρα να έρθει.

Λίλα: Πας να μου ξεφύγεις.. Είναι ο τύπος που ήρθε στο νοσοκομείο;

Κάτια: Ναι.

Λίλα: Πόσο καιρό είστε μαζί;

Κάτια: Δεν είμαστε μαζί. Απλώς περνάμε καλά. Καμιά βόλτα, αράζουμε σπίτι, κάνουμε σεξ.

Λίλα: Σου φέρεται καλά;

Κάτια: Φτάνει πια με τις ερωτήσεις σου.

Λίλα: Σου έχω εμπιστοσύνη.

Κάτια: Εσύ ναι. Ρώτα τη Μυρτώ και τον Αντώνη. Δε καθόσουν λίγο περισσότερο στην Αθήνα;

Λίλα: Πρέπει να γυρίσω πίσω. Όμως σου υπόσχομαι ότι θα κατέβω ξανά το συντομότερο. Να προσέχεις τη μητέρα σου και τον εαυτό σου.

Κάτια: Δεν έχει ανάγκη, έχει τον Αντώνη.

Λίλα: Δεν ήταν λίγο αυτό που της συνέβη.

Κάτια *(κάνει πως κοιτάζει το ρολόι της και απαντά αδιάφορα)*: Έχει καθυστερήσει το τρένο. Δε θέλω να ακούσω για τη Μυρτώ.

Λίλα: Θα μείνει μια-δυο μέρες ακόμα στο νοσοκομείο.

Κάτια*(έντονα)*: Δε θέλω να ακούσω λεπτομέρειες.

Λίλα: Μη κάνεις σα μικρό παιδί.

Κάτια: Όλοι ασχολείστε μόνο μαζί της. Η δουλειά της, η επιτυχία της, η εγκυμοσύνη της, τώρα η κατάσταση της.

Λίλα: Είσαι πολύ μικρή, για να είσαι τόσο σκληρή.

Κάτια: Έχω και 'γω τα δικά μου.

Λίλα: Σου φέρεται καλά ο Νίκος;

Κάτια: Ναι, μην ανησυχείς.

Λίλα: Σίγουρα;

Κάτια: Ο Άλκης σου λείπει;

Λίλα: Πολύ.

Κάτια: Ήσασταν πολλά χρόνια μαζί;

Λίλα: Στην ηλικία σου τον γνώρισα.

Κάτια: Πως κατάλαβες ότι τον ερωτεύτηκες;

Λίλα: Από την πρώτη στιγμή που τον είδα. Πέρανα από οντισιόν. Ήταν μέσα στην επιτροπή. Ήμουν πολύ αγχωμένη. Μπέρδευα τα λόγια μου.

Κάτια: Και τι έγινε;

Λίλα: Μου χαμογέλασε. Δε ξέχασα ποτέ αυτή τη στιγμή.

Κάτια: Τι έγινε με την οντισιόν;

Λίλα: Δε με πήραν.

Κάτια: Σ' άφησε να φύγεις, από την οντισιόν;

Λίλα: Ναι. Αλλά μετά από λίγο καιρό βρεθήκαμε τυχαία στο δρόμο. Πήγαμε για καφέ και μιλούσαμε ατελείωτες ώρες. Χανόμουν σε σκέψεις, όταν τον άκουγα.

Κάτια: Ήταν πολύ γοητευτικός.

Λίλα: Και πολύ ευαίσθητος.

Κάτια: Γιατί αυτοκτόνησε;

Λίλα: Αλματώδης καρκίνος. Το τελευταίο του σημείωμα έγραφε «Ψυχή μου δε θα σου γίνω βάρος».

Κάτια: Πως το ξεπερνάς;

Λίλα: Δεν το ξεπερνάς, μαθαίνεις να ζεις μ' αυτό. Ας μη μιλάμε άλλο για μένα.

Η Μυρτώ σε χρειάζεται.

Κάτια: Δε μπορούμε να μιλήσουμε για κάτι άλλο;

Λίλα: Η αδερφή σου γεννήθηκε νεκρή. Πως μπορείς να είσαι τόσο αναισθητής;

Κάτια: Δεν έχω αδερφή.

Λίλα: Αν και ο πατέρας σου δε ήθελε να σου μιλήσω, πρέπει να ξέρεις τι έχει συμβεί.

Κάτια: Δε θέλω να ακούσω γι' αυτή.

Λίλα: Δώσε μου μόνο δυο λεπτά.

Κάτια: *(κοιτάζει ξανά το ρολόι της)*. Άργησε το τρένο.

Λίλα: Σε παρακαλώ.

Κάτια: Δε θα με αφήσεις ήσυχη.

Λίλα: Άκουσε με. Δε πρόκειται να σου μιλήσω άλλη φορά γι' αυτό. Στο υπόσχομαι.

Κάτια: Άντε ξεινά.

Λίλα: Ήμασταν σπίτι με τη Μυρτώ, καθόμασταν στο σαλόνι, πίναμε καφέ και συζητούσαμε, όταν ακούστηκε ο ήχος του κινητού της. Ήρθε κάποιο μήνυμα. Κοίταξε την οθόνη και ξαφνικά χλόμιασε.

Κάτια: Θα έπεσαν οι πωλήσεις των γλυπτών της.

Λίλα: Τη ρώτησα τι έχει. Δε μου απάντησε. Κοιτούσε κοικαλωμένη το κινητό της. Την πλησίασα.

Κάτια: Κοικαλωμένη; Έμεινε πολλή ώρα έτσι;

Λίλα: Ξαφνικά πέταξε το κινητό της και άρχισε να ουρλιάζει.

Κάτια: Τι είχε συμβεί;

Λίλα: Έτρεξα να την αγκαλιάσω.

Κάτια: Είδες το κινητό;

Λίλα: Δε πρόλαβα, όπως την είχα αγκαλιάσει, δίπλωσε στα δυο και έπεσε στο πάτωμα, συνέχισε να ουρλιάζει. Δεν κατάλαβα αν πονούσε ή αν φώναζε από αυτό που είδε στο κινητό της. Τη ρώτησα αν πονάει, δεν απαντούσε μόνο φώναζε «δεν έπρεπε, δεν έπρεπε».

Κάτια: Τι εννοούσε;

Λίλα: Δε κατάλαβα εκείνη τη στιγμή τι έλεγε. Προσπάθησα να τη σηκώσω να ξαπλώσει στον καναπέ.

Κάτια: Και τι έγινε;

Λίλα: Έτρεχε αίμα ανάμεσα στα πόδια της.

Κάτια: Και ύστερα;

Λίλα: Συνέχισε να ουρλιάζει. Κάλεσα αμέσως ασθενοφόρο.

Κάτια: Εκείνο το απόγευμα ήμουν στο σπίτι του Νίκου. Με πήρε ο Αντώνης τηλέφωνο. Δεν το σήκωσα. Μου άφησε μήνυμα, ότι η Μυρτώ είναι στο νοσοκομείο.

Λίλα: Σε πήρα και εγώ την επόμενη μέρα, δεν απαντούσες.

Κάτια: Δεν αντέχω τα νοσοκομεία. Εξάλλου την είδα χθες που ήρθα με το Νίκο.

Λίλα: Μείνε δίπλα της.

Κάτια: Στο νοσοκομείο τι έγινε;

Λίλα: Την έβαλαν χειρουργείο. Περιμέναμε απέξω πολλές ώρες κι εγώ και ο πατέρας σου.

Κάτια: Ευτυχώς που έτυχε να είσαι μαζί της.

Λίλα: Πόσες φορές το σιέφτηκα αυτό.

Κάτια: Τι σας είπαν οι γιατροί;

Λίλα: Πρόκληση πρόωρου τοκετού, πιθανόν από ψυχογενείς παράγοντες, αν και δεν ήταν απόλυτα σίγουροι. Το παιδί όπως ξέρεις, δεν τα κατάφερε.

Κάτια: Δύσκολο. Είναι πολύ ήρεμη όμως.

Λίλα: Αυτό είναι το ανησυχητικό.

Κάτια: Γιατί;

Λίλα: Από την ώρα που συνήλθε από την επέμβαση, δε μιλάει. Ψελλίζει μόνο «δεν έπρεπε.. δεν έπρεπε»

Κάτια: Τι να εννοεί;

Λίλα: Δεν κατάλαβα.

Κάτια: Τι δεν έπρεπε;

Λίλα: Δε ξέρω.

Κάτια: Το Μιχάλη τον ειδοποιήσατε;

Λίλα: Πως τον ξέχασα; Ας μην τον ανησυχήσουμε.

Κάτια: Τον έχει σαν πατέρα. Και αυτός θα ήθελε να είναι κοντά της. Στο Μιχάλη μπορεί να μιλήσει, να του εξηγήσει τι έγινε.

Λίλα: Φοβάμαι, γι' αυτό σου ζήτησα να μείνεις κοντά της.

Κάτια: Μίλησε με το Μιχάλη, πες του να κατέβει από τη Δράμα.

Λίλα: Όταν ήσουν μικρή τον έλεγες παππού, τώρα δε μιλάτε;

Κάτια: Με ξέρεις, δε μπορώ τα πολλά-πολλά, αγκαλιές, τηλεφωνα...έλεος..

Λίλα: Η μητέρα σου τον έχει ανάγκη και αυτός θα χαρεί να σε ακούσει.

Ειδοποίησε τον. Σε παρακαλώ, κάν' το για μένα.

Κάτια: Θα το κάνω, μόνο για σένα.

Το τρένο φτάνει. Η Λίλα επιβιβάζεται. Χαιρετιούνται από μακριά.

Σκηνή 8^η

Ο Αντώνης και η Κάτια βρίσκονται στην αποβάθρα του τρένου. Ο Αντώνης θα επιβιβαστεί σε λίγη ώρα στο τρένο.

Αντώνης: Σε αποβάθρα τρένου γνώρισα τη μητέρα σου.

Κάτια: Τη ξέρω αυτή την ιστορία. Αυτή έχασε το τρένο, όπως πάντα τρέχει τελευταία στιγμή για όλα και εσύ είχες πάει εκατό ώρες πριν. *(Γελάει)*.

Αντώνης: Όμορφα που ήταν εκείνα τα χρόνια.

Κάτια: Γιατί τώρα δε περνάμε υπέροχα;

Αντώνης: Δε μου αρέσει καθόλου το ύφος σου τον τελευταίο καιρό, είσαι μονίμως μες στα νεύρα και στην ειρωνεία.

Κάτια: Έτσι αποτοξινώνομαι από τα πρέπει και τον ψυχαναγκασμό σας.

Αντώνης: Πρόσεχε πως μιλάς. Στον πατέρα σου απευθύνεσαι.

Κάτια: Άσε μας ρε Αντώνη. Θυμηθήκαμε τώρα τις ταμπέλες.

Αντώνης: Πατέρα..

Κάτια: Μια χαρά είναι το Αντώνης. Ο πατέρας μου δεν θα 'φευγε ταξίδι, πριν να βγει από το νοσοκομείο η μητέρα μου.

Αντώνης: Πρέπει να με καταλάβεις. Πρόκειται για την έρευνα μου, βρίσκεται σε κρίσιμο στάδιο.

Κάτια*(ειρωνικά)*: Φυσικά πρώτα η επιστήμη.

Αντώνης: Πρόκειται για την ανθρώπινη ζωή.

Κάτια: Των άλλων. Για το δικό σας μωρό δε μπορέσατε να κάνετε τίποτα γιατρέ μου.

Αντώνης: Το ξέρεις ότι πόνεσα με την απώλεια του.

Κάτια: Γιατί φεύγεις τώρα;

Αντώνης: Δε μπορώ να το χειριστώ διαφορετικά.

Κάτια: Και η Μυρτώ;

Αντώνης: Η Μυρτώ θα συνέρθει. Έχει εσένα, θα γυρίσει στη δουλειά της.

Κάτια: Δε περιμένεις να γυρίσει η Λίλα; Ή τουλάχιστον να έρθει ο Μιχάλης;

Αντώνης: Τον ειδοποίησες;

Κάτια: Μου το ζήτησε η Λίλα.

Αντώνης: Και σου είπε πως θα 'ρθει;

Κάτια: Ανησύχησε πολύ για τη Μυρτώ. Δε σε πήρε να μάθει λεπτομέρειες;

Αντώνης: Βρήκα δυο κλήσεις στο κινητό μου, αλλά δε πρόλαβα να τον πάρω πίσω. Σου είπε πότε θα 'ρθει;

Κάτια: Μάλλον αύριο το πρωί.

Αντώνης: Θα σας προσέχει ο Μιχάλης.

Κάτια: Είναι τόσο τρυφερός μαζί μας. Σε αντίθεση με εσένα που είσαι πάντα φευγάτος.

Αντώνης: Σου εξήγησα πως έχει η κατάσταση στη δουλειά μου. Μην αφήσεις τα μαθήματα σου. Είσαι κοντά στο πτυχίο.

Κάτια: Να γίνει καλά η Μυρτώ και θα κάνουμε το γύρο του κόσμου με το Νίκο.

Αντώνης: Αυτός ο Νίκος.. δε ξέρω καν τι τύπος είναι.

Κάτια: Καμία σχέση με σένα. Μεταξύ μας δε δούλεψε το οιδιπόδειο.

Αντώνης: Μη με κοροϊδεύεις, σοβαρά μιλάω.

Κάτια: Είμαστε καλά μαζί.

Αντώνης: Είναι πολύ μεγαλύτερος σου. Πόσο έχει προχωρήσει η σχέση σας;

Κάτια: Αυτό σε νοιάζει;

Αντώνης: Το πτυχίο;

Κάτια: Δε μου άρεσε ποτέ η σχολή.

Αντώνης: Μα εσύ τη διάλεξες.

Κάτια: Άλλαξα γνώμη.

Αντώνης: Κάποτε ήσουν η καλύτερη μαθήτριά, ήθελες να είσαι πρώτη σε όλα.

Τώρα δε σε νοιάζει τίποτα πια;

Κάτια: Έκανα τα πάντα για να είστε περήφανοι για μένα. Όμως εσείς ήσασταν μονίμως αφοσιωμένοι στις δουλειές σας.

Αντώνης: Για να μη σου λείπει τίποτα.

Κάτια: Άσε πια αυτή την καραμέλα. Ο καθένας σας κοιτάγε τη πάρτη του. Όταν ήμουν μικρή αρκετές φορές με αφήσατε έξω από το σχολείο να περιμένω να έρθει κάποιος από τους δυο σας να με πάρει. Ώρες ολόκληρες μέσα στο κρύο. Έρθες έστω και μία φορά να με δεις σε σχολική παράσταση; Με ρώτησες ποτέ αν πονάω; Αν με στενοχώρησε κανείς; Σε ενδιέφεραν μόνο οι βαθμοί μου, αν βγαίνω με κανένα αγόρι και μη τυχόν με σχολιάσουν στη γειτονιά.

Αντώνης: Είσαι άδικη μαζί μας. Κάναμε το καλύτερο.

Κάτια: Το καλύτερο

Αντώνης: Άκουσε με. Όταν έρθεις στη θέση μας θα καταλάβεις..

Κάτια: Δε θα κάνω οικογένεια. Θέλω να γίνω καλλιτέχνης του δρόμου. Να κάνω νούμερα παντομίμας. Να γυρίσω όλο τον κόσμο.

Αντώνης: Μα πως θα ζεις έτσι; Έχεις όλα τα εφόδια για μια καλύτερη ζωή.

Κάτια: Ναι...είδα και σας και την καλύτερη ζωή σας.

Αντώνης: Ξανασκέψου το. Η ζωή είναι σκληρή.

Κάτια: Η ζωή αξίζει όταν μπορείς να ονειρεύεσαι. Εσύ και η Μυρτώ κάνατε τα όνειρα σας. Εγώ;

Αντώνης: Θέλω μόνο να είσαι καλά. Οι σπουδές σου θα σου εξασφαλίσουν μια πιο άνετη ζωή.

Κάτια: Δε με νοιάζει η άνετη ζωή. Δε με ενδιαφέρει αν κοιμάμαι κάτω από ένα υπόστεγο, αρκεί να είμαι ευτυχισμένη. Αν κάνω τη ζωή σας, δε θα είμαι.

Αντώνης: Ότι χρειαστείς, πάρε με τηλέφωνο.

Κάτια: Θα αργήσεις να γυρίσεις;

Αντώνης: Δε ξέρω.

Κάτια: Μόνο για την έρευνα σου φεύγεις;

Αντώνης: Ας πούμε ότι χρειάζομαι...χρόνο.

Κάτια: Ξέρεις γιατί η Μυρτώ γέννησε το παιδί νεκρό; Ποια είναι η δική σου γνώμη ως γιατρός;

Αντώνης: Σε μια εγκυμοσύνη κανείς δε γνωρίζει απόλυτα τι συμβαίνει στη μήτρα της γυναίκας. Σε πολύ μεγάλο ποσοστό αποβολών ή πρόωρων τοκετών η διάγνωση είναι «άγνωστοι λόγοι».

Κάτια: Είχατε προβλήματα;

Αντώνης: *(κοιτάζει αμήχανα το ρολόι του)*. Όχι.

Κάτια: Είσαι σίγουρος;

Αντώνης: Μου κάνεις ψυχανάλυση;

Κάτια: Μια απλή ερώτηση έκανα.

Αντώνης: Σου απάντησα.

Κάτια: Την αγαπάς;

Αντώνης: Φυσικά.

Κάτια: Δε με πείθεις.

Αντώνης: Δε μου αρέσει αυτό.

Κάτια: Νιώθεις άβολα;

Αντώνης: Δε μπορώ να συζητάω τα ερωτικά μου με την κόρη μου.

Κάτια: Είμαι μεγάλη πια. Απάντησε μου ειλικρινά.

Αντώνης: Τι προσπαθείς;

Κάτια: Κάνω ερωτήσεις για να καταλάβω.

Αντώνης: Είχαμε πολλή δουλειά και περνούσαμε πολλές ώρες μακριά ο ένας από τον άλλο, χωρίς αυτό να σημαίνει κάτι.

Κάτια: Η Μυρτώ έλαβε ένα περίεργο μήνυμα στο κινητό της πριν το συμβάν που την οδήγησε στο νοσοκομείο.

Αντώνης: Δεν το ήξερα.

Κάτια: Αυτό προκάλεσε ίσως τους πόνους. Δε στο είπε η Λίλα;

Αντώνης: Όχι. Της είπα όμως, πως δεν θέλω να μιλήσω για ότι έγινε.

Κάτια: Δεν ήθελε το παιδί.

Αντώνης: Μη το λες αυτό.

Κάτια: Ούτε εμένα.

Αντώνης: Σε φρόντισε όλα αυτά τα χρόνια. Δε γεννιέται κανείς έτοιμος να γίνει γονιός.

Κάτια: Λες να προιάλεσε αυτή το θάνατο του εμβρύου;

Αντώνης: Είναι δυνατόν; Μην το ζαναπείς.

Κάτια: Δε μιλά σε κανέναν. Μόνο ψιθυρίζει «δεν έπρεπε». Τι να σημαίνει άραγε;

Αντώνης: Δε ξέρω.

Κάτια: Ίσως έμαθε κάτι που δε περίμενε. Δε της κρύβεις κάτι;

Αντώνης: Τι λες;

Κάτια: Πότε θα γυρίσεις;

Αντώνης: Δε ξέρω.

Κάτια: Θα είσαι μόνος;

Αντώνης: Με την Όλγα.

Κάτια: Φυσικά.

Αντώνης: Θέλω λίγο χρόνο να διαχειριστώ όσα έγιναν.

Κάτια: Η Μυρτώ υποψιάζονταν ότι κάτι έτρεχε με την Όλγα;

Αντώνης: Υπερβολές.

Κάτια: Μην υποτιμάς την νοημοσύνη μου. Παραδέξου την αλήθεια.

Αντώνης: Η Όλγα είναι η βοηθός μου. Είναι σημαντική η βοήθεια της στην έρευνα μου.

Κάτια: Και 'μεις;

Αντώνης: Μα σας αγαπάω.

Κάτια: Ίσως η Μυρτώ έμαθε για σένα και την Όλγα.

Αντώνης: Δεν υπάρχει κάτι να μάθει.

Κάτια: Τι θα μπορούσε να την σοκάρει τόσο, που να χάσει το μωρό;

Αντώνης: Το κινητό της το 'φαζες;

Κάτια: Είχε σβήσει όλα τα εισερχόμενα μηνύματα.

Αντώνης: Άρα θα μείνεις με την απορία.

Κάτια: Εσύ δε θες να μάθεις;

Αντώνης: Τι νόημα έχει;

Κάτια: Την αναισθησία πρέπει να την κληρονόμησα από σένα. Από τη Μυρτώ τι να πήρα άραγε;

Αντώνης: Σου είπα χρειάζομαι να πάρω μια απόσταση.

Κάτια: Δε θα ξαναγυρίσεις.

Αντώνης: Πες στον Μιχάλη να σας προσέχει. Να φροντίσεις τη μάνα σου.

Κάτια: Μπορείς για μια φορά να είσαι ειλικρινής μαζί μου;

Αντώνης: Έλα 'δω. *(Ανοίγει τα χέρια του, αγκαλιάζονται).*

Σκηνή 9^η

Στην αποβάθρα του τρένου. Η Μυρτώ τριγυρνά σαν χαμένη. Έπειτα κάθεται σε ένα παγκάκι. Την πλησιάζει η Κάτια. Στην αποβάθρα βρίσκονται μόνο οι δυο τους.

Μυρτώ: Μήπως είδες ένα κύριο με ένα πορτομπεμπέ με ροζ φιόγκο;

Κάτια: Όχι. Μόλις ήρθα. Περιμένετε ώρα;

Μυρτώ: Αρκετή. Ελπίζω να τον προλάβω.

Κάτια: Ποιον;

Μυρτώ: Το σύζυγο μου. Φοβάμαι πως θα φύγει με το μωρό μου.

Κάτια: Πως είναι;

Μυρτώ: Ψηλός, γύρω στα πενήντα, κουβαλάει ένα πορτομπεμπέ με ένα ροζ φιόγκο. Είναι αθλητικός τύπος, με πράσινα μάτια. Έχει ένα σημάδι στο φρύδι από ένα ατύχημα.

Κάτια: Όχι, δεν τον είδα. Αν ήθελε να φύγει, γιατί να πάρει το παιδί σας μαζί;

Μυρτώ: Για να με εκδικηθεί.

Κάτια: Για ποιο λόγο;

Μυρτώ: Υπήρξα κακή μητέρα.

Κάτια: Γιατί το λέτε αυτό;

Μυρτώ: Έκανα πολλά λάθη.

Κάτια: Όλοι μας κάνουμε.

Μυρτώ: Εσύ ταξιδεύεις;

Κάτια: Έρθα να πάρω τη μητέρα μου.

Μυρτώ: Έρχεται με το τρένο;

Κάτια: Από Αθήνα.

Μυρτώ: Και ο δικός μου, μάλλον θα φύγει για Αθήνα.

Κάτια: Να τους περιμένουμε εδώ μαζί;

Μυρτώ: Είσαι πολύ ευγενική.

Κάτια: Μακάρι και οι γονείς μου να είχαν την ίδια γνώμη.

Μυρτώ: Γιατί;

Κάτια: Τους παιδεψα.

Μυρτώ: Τα παιδιά είναι συχνά ζωηρά.

Κάτια: Αγαπάτε πολύ το κοριτσάκι σας.

Μυρτώ: Πολύ.

Κάτια: Θα τη βρούμε, μην ανησυχείτε. Πόσο είναι;

Μυρτώ: Μερικών ημερών. Δεν έφυγε το τρένο;

Κάτια: Δεν είχε άλλο τρένο σήμερα απ' το πρωί. Και το επόμενο θα φύγει σε δυο ώρες.

Μυρτώ: Άρα όποιος μπει στην αποβάθρα θα τον δούμε. Θα κρώνει άραγε; Θα πεινάει;

Κάτια: Θα τους βρούμε.

Μυρτώ: Σπουδάξεις;

Κάτια: Ναι, έκανα το χατίρι των γονιών μου. Αν και ήμουν πολύ αντιδραστική.

Ίσως όμως να είχαν δίκιο.

Μυρτώ: Φαίνεσαι τόσο ήρεμη.

Κάτια: Δείχνουμε πάντα αυτό που είμαστε;

Μυρτώ: Δε περίμενα ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο ο Αντώνης. Θα τρελαθώ.

Κάτια: Ηρεμήστε σας παρακαλώ. Πιείτε λίγο νερό (της δίνει ένα μπουκαλάκι).

Θέλετε όση ώρα περιμένουμε να μου μιλήσετε για σας;

Μυρτώ: Είμαι γλύπτρια, ο Αντώνης, ο άντρας μου, γιατρός.

Κάτια: Είστε πολλά χρόνια μαζί;

Μυρτώ: Πάνω από είκοσι.

Κάτια: Είκοσι χρόνια... ήσασταν ευτυχισμένο ζευγάρι; Συγγνώμη, γίνομαι αδιάκριτη...

Μυρτώ: Τον αγαπώ, όμως δεν του το έδειχνα. Και αυτός ήταν αφοσιωμένος στη δουλειά του.

Κάτια: Πως γνωριστήκατε;

Μυρτώ: Σ' αυτήν την αποβάθρα. Αυτός ήθελε να ξαναβρεθούμε. Εγώ σιεφτόμουν τη σχολή, τις εξετάσεις, την μετακόμιση.

Κάτια: Αν τον βρούμε τώρα, τι θα του πείτε;

Μυρτώ: Να μη φύγει.

Κάτια: Γιατί λέτε ότι ήσασταν κακή μητέρα;

Μυρτώ: Το παιδί δεν ήταν στις προτεραιότητες μου.

Κάτια: Και τι έγινε;

Μυρτώ: Στην αρχή έπαθα πανικό. Θα έλεγε κανείς πως δεν το ήθελα. Έφερε τα πάνω-κάτω στη ζωή μου. Μπορώ να πω ότι δεν πρόσεχα ιδιαίτερα στην εγκυμοσύνη. Όμως το αγαπάω, αλήθεια, θα το προσέχω πολύ, θα το φροντίζω, θα κάνουμε τόσα πράγματα μαζί.

Κάτια: Και μετά;

Μυρτώ: Όταν γεννήθηκε η Κάτια μου, ήμουν πολύ χαρούμενη.

Κάτια: Η Κάτια σας;

Μυρτώ: Ναι. Θα χάσω το μυαλό μου, αν πάθει κάτι το παιδί μου.

Κάτια: Η Κάτια;

Μυρτώ: Ναι, η Κάτια. Δεν είναι όμορφο όνομα;

Κάτια: Δεν έχετε άλλα παιδιά;

Μυρτώ: Όχι. Εσύ;

Κάτια: Εγώ;

Μυρτώ: Εσύ έχεις παιδάκια; Μα τι λέω, είσαι μικρή ακόμα... Τι όνειρα κάνεις για τη ζωή σου;

Κάτια: Δε κάνω.

Μυρτώ: Κακώς.

Κάτια: Με πρόλαβε η πραγματικότητα.

Μυρτώ: Έχεις αγόρι;

Κάτια: Αγόρι;

Μυρτώ: Σχέση.

Κάτια: Τον λένε Νίκο.

Μυρτώ: Να του δείχνεις πως τον αγαπάς, κάθε μέρα. Και αυτός το ίδιο.. Πριν νυχτώσει, να λες σ' αγαπώ.

Μυρτώ: Πρέπει να τον βρω, να τον σταματήσω, να μη φύγει. Η μητέρα σου, ταξιδεύει μόνη;

Κάτια: Ναι.

Μυρτώ: Ο πατέρας σου;

Κάτια: Έφυγε πριν λίγο καιρό.

Μυρτώ: Λυπάμαι. Η μητέρα σου πως είναι;

Κάτια: Όταν έφυγε ο πατέρας μου, η μητέρα μου έπεσε σε μελαγχολία.

Μυρτώ: Πολύ κρίμα.

Κάτια: Καμιά φορά την ακούω να μονολογεί.

Μυρτώ: Τι λέει;

Κάτια: Δεν έπρεπε...

Μυρτώ: Τι να εννοεί;

Κάτια: Δε ξέρω.

Μυρτώ: Τη ρώτησες;

Κάτια: Οι σχέσεις μας δεν είναι πολύ καλές.

Μυρτώ: Ποτέ δεν είναι αργά.

Κάτια: Αυτό μου λένε όλοι. Είχα και εγώ όμως τα δικά μου.

Μυρτώ: Κάνε μια προσπάθεια, να την πλησιάσεις. Είσαι πολύ ώριμη. Θα 'θελα να σου μοιάσει η κόρη μου όταν μεγαλώσει.

Κάτια: Μπα, καλύτερα όχι.

Μυρτώ: Γιατί το λες αυτό;

Κάτια: Κανείς δε αντέχει μια οργισμένη έφηβη στο κορμί μιας ενήλικης.

Μυρτώ: Ποιος δε πέρασε από αυτή τη φάση;

Κάτια: Θα ήθελα να κάνω ταξίδια.

Μυρτώ: Πάρε το αγόρι σου και γύρισε τον κόσμο. Εγώ δεν περνούσα πολύ χρόνο με τον δικό μου. Και τον έχασα.

Κάτια: Έτσι είναι όλοι οι άντρες;

Μυρτώ: Όλοι οι αδύναμοι άνθρωποι. Και οι γυναίκες φεύγουν.

Κάτια: Γιατί φοβούνται να αντιμετωπίσουν την αλήθεια.

Κάτια: Δεν έπρεπε;

Μυρτώ: Δεν υπάρχει απάντηση.

Κάτια: Λέτε αυτό να ήταν το «δεν έπρεπε» της μητέρας μου;

Μυρτώ: Ποιος ξέρει...

Κάτια: Διάβασε ένα μήνυμα στο κινητό της. Άρχισε να ουρλιάζει..

Μυρτώ: Ύστερα;

Κάτια: Την μεταφέραμε στο νοσοκομείο. Ήταν έγκυος..

Μυρτώ: Το παιδί;

Κάτια: Πέθανε στη γέννα.

Μυρτώ: Είναι τρομακτικό, ειλικρινά λυπάμαι. Δε θα ήθελα να είμαι στη θέση της.

Κάτια: Όταν μονολογεί «δεν έπρεπε», τι να εννοεί;

Μυρτώ: Ίσως αυτό που διάβασε να της αποκάλυψε κάτι που υποψιάζονταν.

Κάτια: Είστε σίγουρη πως ο άντρας σας θα 'φευγε με το τρένο;

Μυρτώ: Μόνο με το τρένο κατεβαίνει Αθήνα. Φοβάται τα αεροπλάνα.

Κάτια: Υπάρχει κάτι για το οποίο μετανιώσατε;

Μυρτώ: Έβαλα τον εαυτό μου, τη δουλειά μου, πάνω από την οικογένεια μου.

Φοβάμαι πως είναι πολύ αργά.

Κάτια: Θα τους βρούμε. Το συμφωνήσαμε. Θα σας βοηθήσω.

Μυρτώ: Είσαι τόσο καλή. Η μητέρα σου θα είναι περήφανη για σένα.

Κάτια: Δε μου το είπε ποτέ.

Μυρτώ: Ίσως δεν ήξερε, πώς να εκφράσει την αγάπη της.

Κάτια: Θα έλεγα να σας συνοδεύσω στο σπίτι σας με ένα ταξί. Θα μου πείτε που μένετε; Θα φτιάξουμε ένα ωραίο τσάι με κανέλα και φλούδες πορτοκάλι και θα μου τα πείτε όλα από την αρχή. Ε;

Μυρτώ: Θα πάρουμε και γλυκό κυδώνι;

Κάτια: Φυσικά.

Μυρτώ: Με λένε Μυρτώ. Εσένα.

Κάτια: Κάτια.

Μυρτώ: Όπως την κόρη μου.

Η Μυρτώ της χαμογελάει, η Κάτια της χαιδεύει τα μαλλιά. Η Κάτια σηκώνεται και στηρίζει τη Μυρτώ να σηκωθεί, φεύγουν.